

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **M.K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2011 čj. MV-70143-8/SO-2010,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 9. 2011 čj. MV-70143-8/SO-2010 se zrušuje a věc se vrací žalovanému dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2010 čj. OAM-3875-8/MC-2010 a toto rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím Ministerstva vnitra bylo podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), zrušeno žalobci povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný nesprávným způsobem vyhodnotil skutkovou situaci a v rozporu s ust. § 3 správního řádu nezjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítá, že žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce ohledně toho, že nejsou dány podmínky pro zrušení trvalého pobytu, neboť žalobce se

nedopustil opakovaně porušení veřejného pořádku. Je sice pravdou, že žalobce byl pravomocně odsouzen trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město, avšak uvedeného jednání se dopustil v jednočinném souběhu a jako pokračujícího trestného činu. Oba útoky proti poškozené byly spáchány v rozsahu dvou dnů, mezi nimi nebylo žalobci doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, a proto je nutno na toto jednání nahlížet jako na jeden pokračující trestný čin. Správní orgán je vázán rozhodnutím soudu a není oprávněn sám hodnotit a přezkoumávat soudní rozhodnutí. Tvzení žalovaného, že se žalobce dopouštěl opakovaného páčání trestných činů, je v přímém rozporu s pravomocným rozhodnutím soudu.

Ve třetí žalobní námitce žalobce namítá, že nebyla naplněna skutková podstata ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť výklad pojmu opakované narušení veřejného pořádku závažným způsobem a narušení práv a svobod druhých je žalovaným podáván příliš extenzivně. Rovněž vyhodnocení počtu poškozených žalovaný podává extenzivně ve prospěch žalobce. V této části je rozhodnutí nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné.

Ve čtvrté žalobní námitce žalobce připomíná, že žádal, aby bylo přihlédnuto k zásahu rozhodnutí do jeho rodinného života a tedy k jeho tvrzení o vztahu se snoubenkou V.L. K tomuto vztahu žalovaný s poukazem na ust. § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlédl, to je však v rozporu s ust. § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Termín sňatku byl stanoven na den 29. 10. 2011. Žalobce k tomu poukazuje na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, ze kterých vyplývá, že zásah do soukromého a rodinného života musí být odůvodněn naléhavou sociální potřebou a musí být přiměřený sledovanému legitimnímu cíli. V tomto kontextu se jeví napadené rozhodnutí jako neadekvátní ve vztahu k trestnému činu spáchanému žalobcem, za který byl již soudem potrestán.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě poukázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve správním spise je předně založen trestní příkaz vydaný Okresním soudem Plzeň-město dne 16. 11. 2009 pod sp. zn. 3 T 133/2009, jímž byl žalobce uznán vinným, že

1. dne 30. 6. 2009 v době kolem 20.00 hod. v Plzni, Karlovarské třídě, na tramvajové zastávce městské hromadné dopravy „Severka“, přistoupil k poškozené U.L., nar. X tuto uchopil rukou kolem krku do takzvané „kravaty“ a takto ji přinutil, aby s ním šla do jejího bytu č. X na adrese P., S. X, zde nejprve rozbil zrcadlo a poté botník pod ním, čímž způsobil majiteli bytu poškozenému J.Š., nar. X, škodu v celkové výši 800,- Kč, následně nožem rozřezal 2 páry bot, 1 džínové kalhoty a 4 ks halenek, čímž způsobil majitelce oděvních součástí poškozené U.L. škodu v celkové výši 1.750,- Kč, při tom poškozené nadával a vyhrožoval jí, že jí zláme ruce a nohy, poté poškozenou udeřil pěstí do hrudníku a následně, když tato upadla na zem, si na ni sedl, říkal jí, že jí zláme nohy a opakovaně ji do nohou udeřil pěstí, poté dalšího jednání zanechal a z bytu odešel, v důsledku popsaného jednání poškozená neutrpěla žádné zranění,

2. dne 2. 7. 2009 v době kolem 22.00 hod., v P., S. ulici č. X, v bytě č. X, kde se v tu dobu nacházela nájemkyně bytu poškozená U.L., nar. X, a dále poškozená I.B., nar. X, nejprve vykopl uzavřené vstupní dveře do bytu, čímž způsobil majiteli bytu poškozenému J.Š., nar. X, škodu v celkové výši nejméně 1.100,- Kč, do tohoto následně bez svolení poškozené L. vstoupil a zde k její škodě odcizil 2 ks mobilních telefonů zn. Nokia, typu 6300 a 6170 v celkové hodnotě 3.300,- Kč, přičemž poté, kdy poškozená se snažila mu odcizené telefony vzít, tuto rukama odstrčil, následně v kuchyni

uchopil do ruky dřevěný váleček na těsto a poškozené řekl „když jsem ti nezlomil nohy, zlomím ti ruce“, kdy současně poškozenou uchopil rukou kolem krku a zmíněným válečkem směrem k ní mával, následně poté, kdy poškozená B. z bytu vyběhla s voláním o pomoc, poškozenou L. pustil, váleček zahodil na zem a z bytu odešel, přičemž současně oběma poškozeným vyhrožoval usmrcením.

T í m s p á c h a l ad. 1., 2. pokračující trestný čin násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 197a odst. 1 tr. zákona, ad 1. dále trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zákona, trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 tr. zákona, ad 2. dále trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 2 tr. zákona, trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. c) tr. zákona a byl mu uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce jednoho roku podmíněně odložený na zkušební dobu 2,5 roku.

Na základě tohoto trestního příkazu Ministerstvo vnitra opatřením ze dne 8. 2. 2010 zahájilo správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce ve vyjádření k zahájenému řízení uvedl, že neví, co bude dělat, když se na Ukrajině „odhlásil“, jeho příbuzní bydlí v Čechách a má tady hypotéku a půjčky. Svoji vinu přiznává, moc toho lituje a chtěl by zůstat zde v Čechách. Prostřednictvím svého právního zástupce toto vyjádření dále doplnil s tím, že nejsou dány důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce se dopustil toliko jednoho pokračujícího trestného činu. Poukázal dále na to, že má pochybnost, zda uvedené jednání naplňuje subjektivní stránku příslušného ustanovení zákona, že veřejný pořádek byl narušen závažným způsobem, když žalobci byl soudem uložen toliko podmíněný trest.

Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2010 č.j. OAM-3875-8/MC-2010 bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu a stanovena mu lhůta k vycestování z území ČR. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Ministerstvo vnitra uvedlo, že žalobce se opakovaně dopustil závažného narušení veřejného pořádku a svým jednáním naplnil podmínku uvedenou v ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl odsouzen pro spáchání pěti trestných činů, kterých se dopustil ve více dnech a proti více poškozeným. Žalobce prokazatelně spáchal více trestných činů, ve více dnech a proti více poškozeným, a tudíž opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Žalobce dále závažným způsobem narušil práva a svobody druhých, a to minimálně porušováním domovní svobody, což byl jeden ze spáchaných trestných činů vyjmenovaných v pravomocném trestním příkazu.

K definici pojmu závažné narušení veřejného pořádku správní orgán konstatoval, že se dá charakterizovat tak, že veřejný pořádek je stav, kdy nejsou porušovány zákony České republiky. Pokud cizinec svým protiprávním jednáním spáchal čin, který vedl až k pravomocnému odsouzení, má správní orgán za to, že toto jednání lze charakterizovat jako závažné narušení veřejného pořádku, navíc v tomto případě, jak je patrné, byl cizinec odsouzen pro spáchání pěti trestných činů, které spáchal ve dvou dnech a na více poškozených.

K podanému vyjádření žalobce Ministerstvo vnitra uvedlo, že žalobce prokazatelně spáchal více trestných činů proti více poškozeným a těchto skutků se dopustil v rozmezí dvou dnů.

Ministerstvo vnitra konstatovalo, že zrušení povolení k trvalému pobytu je zásahem do soukromého a rodinného života, avšak nikoliv nepřiměřeným. Cizinec má možnost při splnění podmínek požádat o jiný druh pobytu v České republice, z jeho správní činnosti není správnímu orgánu známa skutečnost, že by žalobce měl na území České republiky rodinné vazby. Žádné jiné informace, které by mohly znamenat nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života cizince, právní zástupce žalobce správnímu orgánu neposkytl ani nesdělil.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, ve kterém zopakoval, že jednání, za které byl žalobce odsouzen, se dopustil v jednočinném souběhu a jako pokračujícího trestného činu. Oba útoky proti poškozené byly spáchány v rozsahu dvou dnů, mezi těmito nebylo žalobci doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, proto je nutno na toto jednání nahlížet jako na jeden pokračující trestný čin, jak je ostatně z trestního příkazu patrné. Žalobce se sice formálně dopustil pěti trestných činů, avšak uvedené činy spáchal v jednočinném souběhu a jedním jednáním. Z tohoto důvodu není naplněna skutková podstata ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Výklad pojmu opakované narušení veřejného pořádku závažným způsobem a narušení práv a svobod druhých je správním orgánem podáván příliš extenzivně v rozporu s ust. § 2 odst. 2 správního řádu. Rovněž vyhodnocení počtu poškozených je správním orgánem podáváno extenzivně, neboť jednání žalobce směřovalo pouze proti poškozené U.L., bývalé přítelkyni žalobce. Pokud došlo k poškození zařízení majitele bytu J.Š., pak žalobce způsobení této škody primárně nezamýšlel. Pokud jde o poškozenou I.B., pak trestní příkaz neuvádí, že by útok směřoval proti ní ani že by jí byla způsobena škoda, zcela zjevně se tak jedná o svědkyni a nikoliv poškozenou. Žalobce svého jednání lituje, uložený trest přijal a uloženou podmínku dodržuje. Nikdy předtím nebyl trestán a předmětné trestné činnosti se dopustil v návalu emocí, kdy nezvládl rozchod se svou bývalou přítelkyní. Žalobce také žádá, aby bylo přihlédnuto k dopadům do jeho soukromého a rodinného života, neboť navázal hluboký a věří, že trvalý vztah k občance České republiky V.L., se kterou plánuje sňatek a založení rodiny. Dále žalobce svůj rozklad doplnil o čestné prohlášení své současné družky, ve kterém uvádí, že vztah s žalobcem je hluboký a trvalý, a proto uvažují o uzavření sňatku a založení rodiny. V dalším doplnění žalobce požádal o přerušení řízení a uvedl, že navrhuje, aby si rozkladová komise vyžádala zprávu od Úřadu městského obvodu Plzeň 3, zda žalobce a jeho přítelkyně požádali úřad o uzavření sňatku. K tomu žalobce uvedl, že požádali o uzavření sňatku, avšak listiny, které předložil jako náležitost pro uzavření sňatku z formálních důvodů nevyhovovaly. Z tohoto důvodu se plánovaný sňatek neuskutečnil a žalobce v domovském státě žádá o nové listiny. Proto žalobce žádá, aby bylo řízení na dobu třiceti dnů přerušeno, neboť v této lhůtě se snad již snoubencům podaří splnit formální požadavky pro uzavření sňatku.

S ohledem na změnu právní úpravy bylo o podaném rozkladu rozhodnuto Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen Komise) jako o odvolání, a to rozhodnutím ze dne 26. 9. 2011 č.j. MV-70143-8/SO-2010 tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí vydané v prvním stupni potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Komise uvedla, že žalobce se dopustil pěti trestných činů ve dvou dnech a byl pravomocně odsouzen trestním příkazem. Řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu je řízením správním, vedeným podle zákona o pobytu cizinců a správního řádu a okolnosti procesního postupu skončeného trestního řízení nejsou pro toto správní řízení rozhodné. Žalobce byl odsouzen za opakované útoky na poškozenou a na její přítelkyni a za poškozování cizího majetku. Námitka žalobce, že nezamýšlel způsobit škodu majiteli bytu, je irrelevantní. Žalobce svoji trestnou činností opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek a práva a svobody druhých a tím naplnil skutkovou podstatu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce si musel být vědom i případného dopadu své trestné činnosti do jeho soukromého a rodinného života. Nelze proto přijmout jeho názor, že rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Povinností každého cizince je respektovat právní řád přijímajícího státu. Opakovaným závažným porušením této povinnosti žalobce dal najevo nedostatek vůle této povinnosti dostát a činil tak v důsledku i na úkor svého soukromého a rodinného života. K námitce žalobce o jeho soužití s družkou V.L. Komise nepřihlédla s odkazem na ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Nadto Komise nepovažuje tvrzení žalobce o pevnosti a trvalosti tohoto vztahu za hodnověrně

doložené, když žalobce uplatnil čestné prohlášení družky ze dne 15. 6. 2010 až 4 dny po doručení odvolání a také 21 dnů poté, co právní zástupce žalobce obdržel napadené rozhodnutí. Pokud by žalobce se svojí družkou skutečně uzavřel sňatek a žalobce tuto skutečnost řádně ohlásil Ministerstvu vnitra, jak mu ukládá ust. § 103 písm. e) zákona o pobytu cizinců, měl by správní orgán tuto informaci k dispozici, do doby rozhodování o odvolání však ke sňatku žalobce nedošlo, jak vyplývá z údajů vedených v cizineckém informačním systému a v informačním systému evidence obyvatel.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze nejprve rozsudkem ze dne 4. 3. 2013, č. j. 10 A 325/2011 – 38, rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že žalobce se sice dopustil narušení veřejného pořádku závažným způsobem, avšak nikoliv opakovaně a aplikace ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců tak v jeho případě nebyla na místě. S ohledem na výši uloženého trestu nebyla na místě ani aplikace ustanovení § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců a v případě žalobce tak nebyly naplněny zákonné podmínky pro rozhodování o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu.

Ke kasační stížnosti žalovaného byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2013 čj. 5 As 18/2013-30. V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl:

Městský soud ke sporné právní otázce, zda se žalobce svým jednáním dopustil závažného narušení veřejného pořádku opakovaně, v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že z vydaného trestního příkazu plyne, že žalobcovo jednání bylo posouzeno jako jeden skutek, a to pokračující skutek skládající se ze dvou dílčích útoků spáchaných ve dnech 30. 6. 2009 a 2. 7. 2009, jímž naplnil skutkovou podstatu více trestných činů. Správní orgány jsou dle ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu vázány rozhodnutím příslušného orgánu „o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá“. Podle městského soudu jsou tak správní orgány v daném případě vázány citovaným trestním příkazem nejen v tom, že žalobce se dopustil trestného činu (trestných činů) a kterého (kterých), ale také tím, jakým jednáním se tohoto trestného činu dopustil a jsou tedy vázány i posouzením soudu v tom smyslu, že se jednalo o jediný pokračující skutek, jímž byla naplněna skutková podstata více trestných činů. Jde tedy o jednorázové narušení veřejného pořádku, a nikoli opakované, přičemž je nerozhodné, že tímto jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu více trestných činů. Otázka počtu poškozených podle městského soudu nehraje žádnou roli.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že městský soud ke svému závěru, že v daném případě jde pouze o jednorázové, a nikoliv opakované závažné narušení veřejného pořádku, dospěl z důvodu, že se jednalo o „*jediný pokračující skutek, jímž byla naplněna skutková podstata více trestných činů*“. Uvedený závěr je však nesprávný a z trestního příkazu nevyplývá. Z trestního příkazu je naopak zřejmé, že se týká dvou skutků žalobce, a to jednání žalobce a jeho následků ze dne 30. 6. 2009 a jednání žalobce a jeho následků ze dne 2. 7. 2009, a dále, že jediným pokračujícím trestným činem, za který byl žalobce odsouzen, je trestný čin násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci. Další trestné činy (nikoliv však již pokračující) spáchané žalobcem jsou trestný čin výtržnictví a trestný čin vydírání (jednání

žalobce ze dne 30. 6. 2009) a trestný čin porušování domovní svobody a trestný čin krádeže (jednání žalobce ze dne 2. 7. 2009). V posuzované věci je třeba rozlišovat mezi instituty trestního práva, jako je např. souběh trestných činů a pokračující trestný čin, a důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu stanovenými v zákoně o pobytu cizinců. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2010 – 33, kvalifikace jednání žalobce jako opakovaného narušení veřejného pořádku je otázkou, která nepodléhá režimu trestního zákona, ale zákona o pobytu cizinců.

Přestože trestní právo určité jednání hodnotí jako souběh trestných činů, či pokračující trestný čin, neznamená to, že z hlediska posouzení důvodů pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nemůže být jednání žalobce, kterého se dopustil ve více útocích pokračujícího trestného činu, hodnoceno jako opakované narušení veřejného pořádku.

Městský soud v předcházejícím řízení dále nesprávně posoudil otázku, zda podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku lze naplnit i opakovaným jednáním, byť by bylo pro účely uplatnění trestněprávních předpisů kvalifikováno jako jediný pokračující trestný čin. Uvedenou otázkou, jak poukazoval stěžovatel ve své kasační stížnosti, se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2010 – 33, kde dospěl k závěru, že „pokud zákon o pobytu cizinců v ust. § 77 odst. 2 písm. a) nepožaduje, aby došlo k opakovanému spáchání trestného činu, a zároveň neuvádí, že se pro účely tohoto ustanovení považuje více útoků za jediné narušení veřejného pořádku, je nutno učinit závěr, že podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku lze naplnit i opakovanými útoky, byť by byly pro účely uplatnění trestněprávních předpisů kvalifikovány jako jediný trestný čin.“ Nejvyšší správní soud se v nyní projednávané věci s uvedeným závěrem ztotožnil.

Z hlediska posouzení důvodů pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu může být více útoků spáchaných žalobcem z trestněprávního hlediska posouzených jako pokračující trestný čin, hodnoceno jako opakované narušení veřejného pořádku. Trestní příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání 5 trestných činů, v daném případě jednoznačně prokazuje více útoků pokračujícího trestného činu násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci spáchaných žalobcem.

Shora uvedeným právním názorem, z něhož jednoznačně vyplývá nedůvodnost prvních tří žalobních námitek, je Městský soud v Praze nyní vázán.

Zbývá tedy posoudit čtvrtou žalobní námitku týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalobce v rozkladu poukazoval na společné soužití s V.L., s níž plánuje uzavření sňatku. Žalovaný se touto námitkou odmítl zabývat s poukazem na ust. § 82 odst. 4 správního řádu a poukázal na to, že k uzavření sňatku ani do vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo a že považuje žalobcovo tvrzení a čestné prohlášení jeho údajné snoubenky za účelové.

K této námitce je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48 (publikován pod č. 2412/2011 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz), kde Nejvyšší správní soud uvedl: *Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu z roku 2004 v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 téhož zákona lex specialis. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat § 82 odst. 4*

správního řádu (zásady koncentrace řízení). Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá.

V daném případě jde rovněž o řízení zahajované z moci úřední a prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území. V rámci této lhůty je žalobce povinen z území vycestovat (§ 77 odst. 3 věta za středníkem zákona o pobytu cizinců). Žalobci tedy byla fakticky v řízení uložena povinnost z moci úřední a ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tak nebylo možno aplikovat.

Soud se dále zabýval tím, zda popsaná procesní vada mohla mít vliv na výsledek řízení. Žalovaný se totiž tvrzeními žalobce vzdor své proklamaci, že tak činit nebude, přesto zabýval. Pokud by žalovaný tvrzení žalobce o nepřiměřeném zásahu do jeho rodinného života přesvědčivě vyvrátil, byť by tak učinil nad rámec potřebného odůvodnění (obiter dictum), soud by nemusel jen z důvodu nepřipadného poukazu na ust. § 82 odst. 4 správního řádu žalobou napadené rozhodnutí rušit. Žalovaný však pouze uvedl, že soužití nepovažuje za hodnověrně doložené a tvrzení žalobce označil za účelové, a to vzhledem k tomu, že bylo učiněno až 4 dny po podání odvolání a 21 dnů poté, co obdržel prvoinstanční rozhodnutí, v němž je mj. uvedeno i to, že správní orgán nemá informace o dalších vazbách žalobce na Českou republiku nebo její občany. Dle názoru soudu je tak zřejmé, že žalobcovo tvrzení o společném soužití s občankou ČR V.L. nebylo přesvědčivě vyvráceno. Žalovaný však byl povinen se tímto tvrzením řádně zabývat a soud musel žalobou napadené rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit.

Soud považuje za nutné zdůraznit, že samotná existence vztahu (byla-li by v řízení prokázána) ještě nutně nemusí vést k závěru, že zrušení trvalého pobytu bude nepřiměřeným zásahem do osobního nebo rodinného života žalobce. Bude zapotřebí důsledně zkoumat délku a další okolnosti takového vztahu, kromě toho také délku pobytu žalobce v České republice, jeho vazby na zemi původu, včetně tamní aktuální politické situace, a na druhé straně pak poměřovat velikost újmy hrozící žalobci s nutností chránit veřejný zájem, který byl jednáním žalobce opakovaně narušen, což znamená, že vezme do úvahy zejména závažnost trestných činů, jichž se žalobce dopustil. Je pak také třeba zdůraznit, že správní orgán bude při svém novém rozhodování vycházet z aktuálního skutkového stavu věci, přihlédne tedy například k faktu, že dne 24. 11. 2011 žalobce skutečně uzavřel sňatek se slečnou V.L. (nyní K.).

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem (včetně řízení o kasační stížnosti) podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a jeden úkon právní služby po 3.100 Kč podle znění vyhlášky ve znění účinném od 1. 1. 2013 (vyjádření ke kasační stížnosti) a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 8.200 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 11.200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. března 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Z